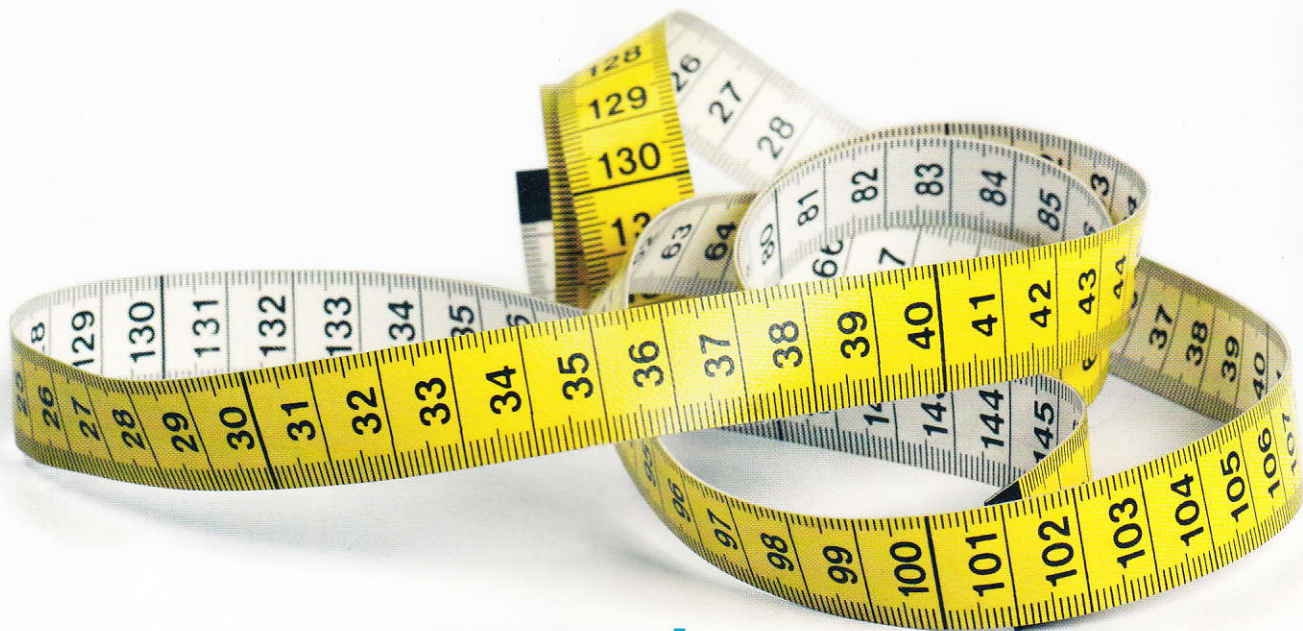


Te dik of te dun...



Oorzaak: vorig leven?

Reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele-den Boer eet sinds een half jaar gezond(er). Dag snoepjes, roomboterkoekjes en appeltaart. Hallo verse groenten, fruit en walnoten. Bij het boodschappen doen in de supermarkt omzeilt ze tegenwoordig de schappen waarin chocoladerepen, snoepjes en zakken chips liggen. In dit artikel vertelt ze over niet direct voor de hand liggende oorzaken van gewichtsproblemen...

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer



Jarenlang bleef ik goed op gewicht, met hier en daar een kleine uitzondering. Wanneer dolende entiteiten zich iets te graag en langdurig aan mijn aura wilden hechten, leverde me dat stevast een kilo of twee in de plus op. Aan mij klevende energie van overledenen had altijd meteen zijn weerslag op mijn (energie)lichaam. Woog ik zomaar ineens een paar kilo te veel, dan wist ik dat ik niet-geïnviteerde energieën rondom me had, entiteiten die innige 'vriendschap' met me wilden sluiten terwijl ik daar geen trek in had. Plotselinge gewichtstoename zonder dat mijn eetpatroon wijzigde, werd zodoende een goede graadmeter voor me om op tijd mijn aura vrij te houden van 'gasten-energie'. Bij een schoon lichtlichaam blijft mijn gewicht keurig op peil en kost het me geen enkele moeite deze op orde te houden.

KOEKJES

Op dit moment zit ik op mijn streefgewicht, de afgelopen zes maanden raakte ik negen overtollige lichaamskilo's kwijt. Dankzij gezonder eten, lange wandelingen maken én uitzoeken waar mijn eetimpuls – die uit balans was – mee te maken had. Net als ieder ander had ik in eerste instantie weinig zin om te kijken waar mijn onbewuste behoefte aan dikmakers vandaan kwam. Die snoepjes en koekjes waren eenvoudigweg té lekker. Als ik mezelf een keer zielig of eenzaam voelde, al dan niet maandelijks hormonaal bepaald, at ik meer zoetheid dan lichamelijk goed voor me was: snoepjes, koekjes, chocoladerepen en overheerlijke stukken taart. Daar kwam bij dat bewegen niet echt aan mij besteed was en is. Liever zit ik in mijn praktijk tegenover een cliënt of achter mijn pc om een nieuw boek te schrijven.

VOERTUIG VAN DE ZIEL

Lichaamsgewicht dat opeens flink uit balans raakt, is een signaal. We kunnen zelf kiezen of we hier wat mee doen. Je kunt je afvragen of je ongezond eet, te veel of te weinig. Vind je jezelf en je lichaam de moeite waard om gezond en qua gewicht in balans te blijven? *Mens sana in corpore sano*, een gezonde geest in een gezond lichaam. Een lichaam is het voertuig van de ziel en dat moeten we wel een beetje fatsoenlijk onderhouden om er zo lang mogelijk mee te kunnen doen. Bij te veel eten van ongezond, vet en suikerrijk lekkers is de kans groot dat de motor van ons voertuig, het hart, haperingen gaat vertonen. Vaak hebben we nauwelijks door hoeveel ongezonde snacks we naar binnen werken. Voor je het weet is zo'n grote bak popcorn of zak chips gedachteloos leeggegeten als je naar een spannende

'Cliënten met obesitas hebben vaker vorige levens gehad waarin ze van honger stierven'

film kijkt. Weg is de inhoud van dat doosje chocoladebonbons als je je verdrietig voelt en troostvoedsel nodig hebt. Gedachten als 'ik vind mezelf niet de moeite waard' kunnen ook resulteren in een ongezond eetpatroon, bijvoorbeeld door weinig te gaan eten. Waarom zou je je druk maken om je eigen lichaam als anderen dat niet eens doen? En wat dacht je van een reden tot bescherming? Extra lichaamsvet houdt anderen op afstand. Met vetrollen en wijde kleding kun je, zonder dat je dat misschien zelf doorhebt, een heftig jeugdtrauma (bijvoorbeeld slachtoffer van huiselijk geweld of seksueel misbruik) verhullen. Extra laagjes vet en meerdere laagjes kleding zeggen op subtiële wijze: kom niet te dicht bij me.

ONDER NARCOSE

Gewichtsproblematiek kent vele oorzaken. Moeilijk maat houden bij het verorberen van voedsel (dik worden) kan samenhangen met rare associaties, bijvoorbeeld opgedaan gedurende de tijd dat je in de baarmoeder van je moeder verbleef, waar zij als zwangere vrouw het hebben van een dikke buik verbond aan positieve gedachten en jij aan 'groeien en leven'. Zelfs ondergane operaties onder narcose laten soms merkwaardige sporen na. Uit een regressiesessie met cliënte B. kwam naar voren dat een co-assistent tijdens een operatie van B. had gezegd: "Wat voor een vetklep ligt hier op de tafel?" De patiënte die op dat moment niet bij bewustzijn was, was helemaal niet dik, maar ze had deze nare woorden wel opgevangen en in haar onderbewustzijn opgeslagen. Na de, overigens succesvolle, operatie, bleef B. last houden van schaamtegevoelens over haar lijf – die ze voorheen niet had – en maakte ze zich overdreven zorgen om haar figuur. De negatieve uitspraak van de co-assistent was een eigen leven gaan leiden.

INTEREN OP GEWICHT

Onverwerkte trauma's uit vorige levens kunnen eveneens je huidige lichaamsgewicht beïnvloeden. Vanwege financiële zorgen en een stressvolle relatie viel een kennisje van me in korte tijd razendsnel af. Ze woog nog maar 45 kilo, bij normale lengte. Met moeite at ze, ►



ze had geen trek. Lette ik op haar taalgebruik, hoorde ik zinnen voorbijkomen als: "Al die zorgen, dat vreet aan me. Ons geld is bijna op, we moeten interen op onze financiën." Ik opperde dat ze misschien ooit een vorig leven had gehad dat eindigde met een ziek en mager lichaam vanwege een ziekte als de vliegende toring (tbc). "Maar", legde ik haar voor, "je lichaam hoeft nú toch niet opnieuw mager te worden en in te teren?" Deze opmerking, in combinatie met creatieve oplossingen om aan geld te komen, zorgde ervoor dat ze weer aandacht en geduld kon opbrengen om de dagelijkse maaltijden tot zich te nemen.

OBESITAS – TE DIK

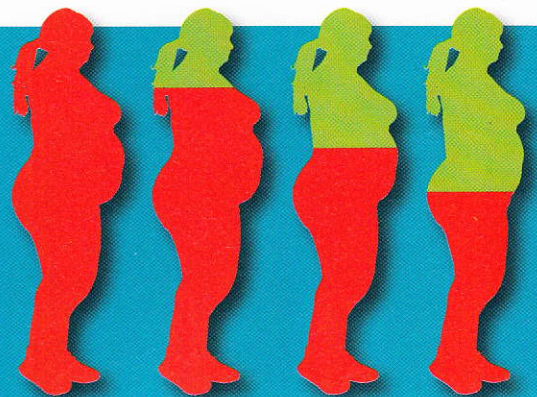
Belinda Ramirez uit San Antonio, Texas, ontdekte dat haar eetverslaving en overgewicht samenhang met een vorig leven waarin ze als Azteek verhongerde. In Amerika is een dergelijk bericht onmiddellijk *sensational news*. In Nederland vinden reïncarnatietherapeuten het normaal dat ze in hun praktijken cliënten tegenkomen met gewichtsproblemen en voedselallergieën waarvan de oorzaak kan liggen in ervaringen in vorige levens. Cliënten met zwaarlijvigheid/obesitas komen vaker dan gemiddeld terecht in vorige levens waar ze van honger gestorven zijn. Sterven met wanhopige gedachten 'hoe aan eten te komen' kunnen in een volgend leven naverken en voor merkwaardige gewichtsschommelingen zorgen. Na emotionele verwerking en afronding van zulke levens en loskoppeling van verkeerde gedachten (toen juist, nu allang niet meer), blijkt de innerlijke honger gestild. Hierna houden cliënten doorgaans het volgen van een dieet makkelijker vol en brengen ze 'moeten eten' niet langer in verband met in leven blijven. In de Engelse taal vind je die gedachtenverknoping duidelijker terug: *to die* (sterven) - *a diet* (een dieet).

blote handen aardappels rooien op het veld. Vanwege de vreselijke honger drukte hij rotte, rauwe stukjes aardappel achterover. Die at hij snel op als bewakers niet op hem letten. Echter, door lichamelijke uitputting en ondervoeding raakte de man ernstig verzwakt. In koortsdromen, vlak voordat hij stierf, ijde hij over gekookte, gebakken en gestoofde aardappelen. Victor was in zijn huidige leven noch dik noch dun en had geen noemenswaardige eetproblemen. Wel was hij chef-kok in een restaurant. Van koken 'ging hij leven', zei hij iedere keer. Zijn grootste passie? Experimenteren met aardappelrecepten!

ANOREXIA – TE DUN

Cliënte Vera wilde wat doen aan haar overdreven hang naar extreem slank zijn, ze 'kampte' met anorexia en had zichzelf op streng dieet gezet: maximaal vier appels per dag. In een consult besprak ik met haar de impact van sterven in een concentratiekamp in de Tweede Wereldoorlog. In haar voorgaande leven hield ze het buitengewoon lang vol onder erbarmelijke omstandigheden. Als Joodse vrouw, gevangengezet in een kamp, bleef ze op de been op een half kommetje waterige koolsoep en een klein stukje beschimmeld brood per dag. Graatmager probeerde ze te overleven, in de hoop op een dag uit de barakken bevrijd te worden. Maar de oorlog was nog lang niet afgelopen toen ze stierf. Haar dagelijkse gedachten draaiden op het laatst om hoe ze dat ene stukje brood kon verdelen over de hele dag. Eigenlijk deed Vera dit nog steeds, maar dan met enkele appels. Voor haar was 'overleven op weinig' een teken van sterkte geworden. Sommige hedendaagse anorexiapatiënten zien eruit alsof ze nog steeds als wandelende skeletten in gevangenschap rondschuifelen. Dat wat ze per dag van zichzelf mogen

'Moeilijk maat houden bij het verorberen van voedsel kan samenhangen met rare associaties'



PASSIE VOOR AARDAPPELS

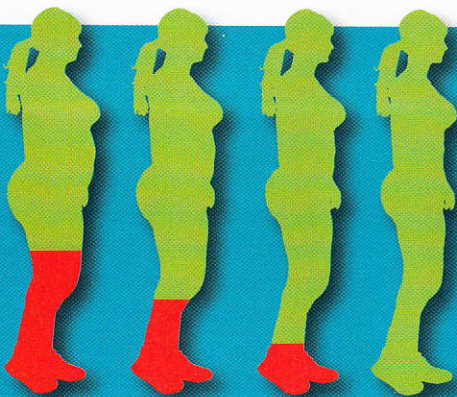
Toch kun je niet zonder meer zeggen dat iedereen die nú te dik is, een vorig leven had waarin hij/zij aan de hongerdood stierf. Cliënt Victor kwam bij het uitpluizen van één van zijn vorige levens terecht in een oorlogssituatie. Als dwangarbeider moest hij met zijn

eten in kleine stukjes verdelend om de dag door te komen. Juist bij jonge, hoogsensitieve meisjes (en jongens) kunnen gebeurtenissen uit een vorig leven en ervaringen in het hier-en-nu door elkaar lopen. Als de deur naar een vorig leven toe nog op een kier staat omdat het sterven toen te pijnlijk was of niet goed is

begrepen, is het kijken in de huidige spiegel, naar wie je nu bent, moeilijk. Zulke gevoelige jongeren zien zichzelf wel, maar herkennen zich niet (meer). Situaties uit verleden en heden lopen door elkaar. Hun vertekende zelfbeeld kan verdwijnen als een sterfervaring in het voorgaande leven alsnog emotioneel verwerkt wordt. Hierdoor kan de huidige persoonlijkheid gaan beseffen dat een extreem mager lijf hoorde bij een vorig bestaan dat bijvoorbeeld eindigde in een gevangenenkamp, en niet bij leven in het hier-en-nu. Daarvoor is een gezond, goed geproportioneerd lichaam nodig dat normaal gevoed dient te worden.

ANGST VOOR DE WEEGSCHAAL

José, een helderziende vrouw met een eigen praktijk in paranormale waarneming, was 'aan de zware kant'. Sinds ze boven de honderd kilo woog, durfde ze niet meer op de weegschaal te gaan staan. Ze zei: "Ik ben zo bang dat ik mijn eigen doodvonnis heb getekend doordat ik jarenlang te veel heb gegeten. Ik durf niet meer op de weegschaal te staan om te kijken hoeveel ik precies weeg." José ontdekte dat ze in een leven in de Middeleeuwen een paranormaalgoevelige vrouw was geweest die verdacht werd van heksenpraktijken. Ze werd opgepakt. Voorafgaand aan het te vellen vonnis, of ze heks was of niet, werd ze gewogen op de heksenwaag. Te dun en te mager was synoniem voor kunnen vliegen als een heks. Hoeveel kilo je woog (of als de waagmeesters waren omgekocht) betekende het verschil tussen leven en dood. José belandde, net als duizenden andere onschuldige vrouwen, na het wegen op de brandstapel. In een volgde incarnatie kon je maar beter te zwaar zijn, had ze na dat leven besloten. Samen met José werkte ik aan het bijstellen van die overtuiging. Maar ook aan het loslaten van



entiteiten die ze van cliënten in haar praktijk had 'overgenomen' zonder dat ze dat wist, en die zich in en rondom haar energielichaam hadden verzameld. Voor zover ik weet, is ze nu weer in balans waar het haar gewicht betreft. De angst voor de weegschaal is weg, net als de gast-entiteiten.

LIPOEDEEM

In een tv-programma vertelde een jonge vrouw over haar stoornis in de aanmaak van vetweefsel, lipoe-deem. Haar benen, vooral haar bovenbenen, waren uitzonderlijk dik. Dit in tegenstelling tot de rest van haar lichaam, dat wat gewicht betreft normaal en in verhouding was. Ze vertelde hoe lastig het was om zich voort te bewegen met zo'n 'dikke kleilaag op haar benen'. In combinatie met wat ze nog meer zei, zag ik plots de beelden van een vorig leven van haar dat hiermee te maken had: sterven in een moeras. Ik zag een oudere vrouw wegzakken in de modder. Uit alle macht probeerde ze uit het zuigende moeras te komen door zich op te trekken aan grashalmen op de vaste kant. Benen die steeds zwaarder werden... Een lichaam dat wegzonk in een natte blubberbrij. Iemand die in zo'n situatie sterft, kan gaan denken 'als mijn benen zwaar aanvoelen en omgeven zijn met een kleilaag... leef ik nog (net)'. Dat klopte toen, nu niet meer. Zulke sterfsituaties kunnen opnieuw in herinnering gebracht worden als omstandigheden nu lijken op omstandigheden uit het verleden. Een dergelijk vorig leven afronden en beseffen dat een kleilaag om je benen niet nodig is nu om te (over)leven, kan ervoor zorgen dat onverklaarbaar lipoe-deem vermindert of verdwijnt.

LIJNEN

Vlak voordat ik – zes maanden geleden – serieus begon met gezond(er) eten en meer bewegen, verbrak vriendin K. per e-mail, van de een op de andere dag, de vriendschap die we al een paar jaar hadden. Eerst was ik onthutst en verdrietig, daarna luchtte het gek genoeg op. Pas toen realiseerde ik me dat ik gedurende die vriendschapsperiode enorm veel tijd en aandacht aan K. had gegeven, ik was langzaamaan meer haar gratis therapeut geworden dan vriendin. Ons contact had zich verre van gelijkwaardig ontwikkeld, al had ik dat niet door. Het bekende liedje: als helderziende zie ik veel bij anderen, maar niet altijd bij mezelf. Het sloop erin dat ik telkens tijd voor haar vrijmaakte en haar op allerlei manieren hielp. Met gelijke tred slopen de kilo's er bij mij aan. Had ik mijn gewichtstoename sneller als lichaamssignaal herkend, had ik mogelijk beter op mijn grenzen gepast. Een wijze les in vriendschap. Hing ik eerst nog uren met K. aan de telefoon'lijn', nu had ik ineens zeeën van tijd over om buiten te gaan wandelen en aandacht te schenken aan mijn eigen lijn. Ik nam een andere vriendschap onder de loep, waar eenzelfde energiegrens-probleem speelde. Die relatie verbrak ik. Nadat beide vriendinnen energietisch gezien niet meer aan me vastplakten en ik mijn bewegingsvrijheid terugkreeg, kwam ik eindelijk in balans. Nu ben ik weer netjes op gewicht. Sommige vrienden en kilo's moet je loslaten om verder te komen. ●

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer – RHA Publishing – www.vorigelevens.nl

